

Vojko Hysz

Kam so šle vse sanje?

»Ker Peter Klepec je sanjal, sanjal o moči, milo sanjal ob vročih poletnih dneh, v senci pod tisto staro tepko; tako lepe in sladke so bile podobe, ki jih je gledal s svojim srcem, da bi ga bilo strah, če bi se te sanje nenadoma uresničile in bi jih ne bilo več. Pa če bi trdega dela ne bilo, ne trpljenja, ne ponižanja, ne bridkosti – od kod bi bile sanje?« (I. Cankar: Peter Klepec)

Med mladimi je vsesplošno razširjena melanholija, z dolgočasnost. Oči, ki bi morale bistro žareti v mladostnem siju, so vedno pogostejše otopele; radostni mladostni vrisk veselja pa postaja le še pritajeno, dolgočasno mrmranje. Kaj se je zgodilo z mladino? Kam je izginila mladost, kakršno opevajo v pesmih? Mnogi živijo brez ciljev, brez veselja iz dneva v dan – po obnašanju pa bolj spominjajo na lenivca kot na človeka. Ne verjamem, da jim tako stanje prinaša srečo, zadovoljstvo.

Zakaj pa sploh ta žalost, obup? Kaj ne živijo v varni, razviti državi, ki jim ponuja čisto vse? Jih morda pesti lakota, pomanjkanje? Nekoč, ko je bilo mladim v največjo zabavo plezanje po drevesih, ko si moral za vsako stvar, ki si jo želel kupiti, trdo garati, ko je bilo mnogo informacij zelo težko oz. nemogoče dobiti, so mladi z upanjem v oči lahkotno hodili po svetu, čeprav jim je bilo težko. Morda pa ravno zato, ker jim je bilo težko. Kar je bilo za njih odrešenje, izpolnitev največjih želja, je danes za marsikoga nekaj samoumevnega, vsakdanjega. Kapitalistični svet ponuja vse, kar

si poželimo, in celo to, česar si ne. Potrošništvo temelji na tem, da si človek ustvarja iluzijo, da bo srečnejši, če bo več imel, da je cilj življenja imeti in ne ljubiti. Ljudje verjamejo, da je materialno blagostanje pot do odrešenja, sreče in to žene razvoj naprej, tako da bosta kmalu besedi želeli si in *imeti* sopomenki.

Vse imamo. Po kapitalističnih pravilih bi morali biti blaženi, neizmerno srečni – pa je res tako?

Fizično se dobro počutimo, osnovne potrebe so zadovoljene, a kam so šle vse sanje? Nekoč je človek brez sanj res težko preživel, saj so mu dale motivacijo, upanje in moč za premagovanje vseh preprek na poti do cilja. Brez njih bi človek obupal že pri najmanjših ovirah, ki jih je srečeval v vsakdanjem življenju in bi hitro prenehal s svojim bivanjem na Zemlji. Dandanes pa pomanjkanje sanj ni več letalno za osebe človeške vrste. Svoje osnovne potrebe je možno zadovoljiti z minimalnim trdom in mnogi se po tem zavijejo v tople kokone udobja – životarijo brez želja, volje, ciljev. Vedno pogosteje ugaša upanje, luč v mladih očeh ...

Beg od trpljenja nam je prinesel še večje trpljenje – duševna praznina je mnogokrat bolj boleča od telesnih stisk, pomanjkanja. Ta beg ne vodi nikamor in vedno pogosteje slišimo o mladih, ki so obupali nad življenjem in *storili nekrščansko smrt* (beri: samomor). Morda zato, ker so se jim sanje uresničile, še preden so jih sanjali, in so tako izgubili smisel življenja.

Ali so sanje sodobnega človeka še njegove lastne sanje ali so le kot kukavičja jajca podtaknjene ideje, ideali kapitalističnega sveta? Sploh še obstajajo mladi, ki ob vročih poletnih dneh ležejo pod svojo staro tepko ter sanjajo?

Sv. Janez Bosko – prosi za nas!

VIDETI

Glej dol, so rekli.
Tvoj prostor je majhen,
ne misli, da si velik.

Glej gor, so rekli.
Dvomljivci ne dosegaajo prosperitete,
kaj ni to tvoj cilj?

Glej nazaj, so rekli.
Objokuj izgubljeno,
dokler se ne vrne.

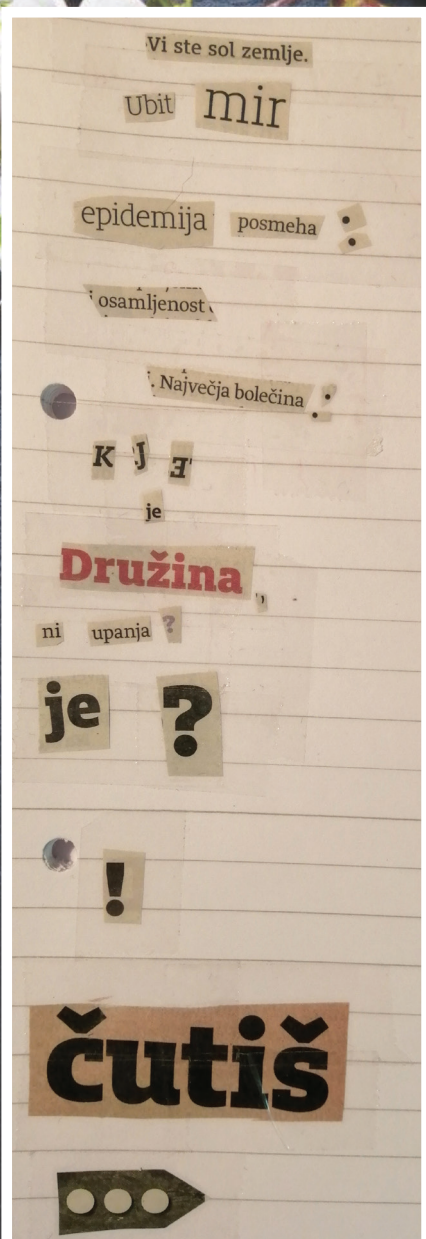
Glej naprej, so rekli.
Jutri bo prišel,
še preden se prebiješ čez včeraj.

Poglej okoli, so rekli.
Tvoja perspektiva je pomembna,
nihče ne mara ozkogledih.

In nekdo – majhen, nepomemben – je rekel: Poglej vase.
Le tako boš segel čez poglede drugih.

Petra Vinčec

Avtorica: Rahela Muri

